

כפייה או כמלכה היוצאת לציד, וכך גם לבשו כל גברות החצר שלוו אותה. ובנוסף לכך, המלכה צוותה שהצייר המפורסם ביותר במדינה יצייר את תמונתה, ושזו תשלח לכל המלכים שבשכנות. כשהמלכים והנסיכים ראו את תמונת הנסיכה התאהבו בה כולם, אך על כל אחד מהם הדבר השפיע בצורה שונה: אחד חלה, אחד השתגע, ואחדים מהם יצאו לראות את הנסיכה, אך כשראו אותה באמת הפכו כולם לעבדיה. מעולם לא שררה שמחה כזו בחצר המלכות. עשרים מלכים גדולים ניסו, כל אחד בסיגנונו, למצוא חן בעיניה של הנסיכה. הם בזבזו על כך כספים רבים, והיו מאושרים אם שמעו ממנה: "זה די יפה." כל זה מצא מאוד חן בעיניה של המלכה. מדי יום הגיעו לארמון בין שבעה לשמונה אלפים של שירים, סונטים ואלגיות, כולן מתארות את יופייה של "בלליסימה" כי זה היה שמה של הנסיכה. כל אלה שמשו כחומר הסקה למדורות טוב יותר מכל עץ. בלליסימה הייתה כבר בת חמש עשרה, וכל הנסיכים רצו להתחתן איתה, אך אף אחד מהם לא העז לומר זאת בגלוי. הם ידעו שכל אחד מהם יכול לכרות את ראשו שבע פעמים רק כדי למצוא חן בעיניה של הנסיכה, ולה לא יהיה איכפת הדבר. הם

הגמד הצהוב

מרי-קטרין ד'אולנוי (1705-1650)

היה הייתה פעם מלכה ולה בנות רבות, אך כולן עזבו אותה ונשארה לה רק בת אחת. אבל בת זו הייתה שווה לה כאלף ילדים. מאז מותו של המלך למלכה לא היה למי לדאוג פרט לבת הזו, הנסיכה הקטנה, והיא פחדה כל כך שגם היא תאבד לה שפנקה אותה ולא העירה לה מעולם על שגיאות או ליקויים.

כתוצאה מכך, הנערה זו, שגם הייתה יפה מאוד, גדלה גאה מאוד, וחישבה את יופייה כל כך שבזה לכל האחרים.

אמא המלכה נתנה לה להבין שאין דבר טוב מדי בשבילה. היא הולבשה בשמלות היפות ביותר,

ידעו כמה ליבה קשוח, והמלכה, שמאוד רצתה לחתן אותה, לא ידעה איך לשכנעה את בתה לחשוב על כך ברצינות.

"בלליסימה" היא אמרה בסוף "הייתי רוצה שלא תהי כל כך גאוותנית. למה את בזה לכל המלכים הנחמדים האלה? אני מאוד רוצה שתתחתני, ואת לא עושה כלום כדי לרצות אותי."

"אני כל כך מאושרת" ענתה בלליסימה "אינני רוצה אף אחד. עזבי אותי, מלכתי."

"אבל תהי גם מאושרת עם אחד מהנסיכים האלה" אמרה המלכה "ואני אכעס מאוד אם בסוף תתאהבי במישהו שאינו ראוי לך."

אך הנסיכה חשבה את עצמה כל כך יפה וחכמה שלא יכלה לתאר לעצמה כי ימצא מי שיהיה די חכם ויפה בשבילה.

המלכה התחילה להתרגז מעקשנותה והצטערה כבר שחנכה אותה כל כך רע. בסוף, כשלא ידעה יותר מה לעשות, החליטה להוועץ במכשפה שקראו לה "פיית המדבר."

הדבר היה קשה ביותר, כי על ביתה של המכשפה שמרו אריות פראיים. אך למלכה נודע, שמי שרוצה לעבור לידם חייב לזרוק להם עוגה עשויה מקמח דוחן, סוכר וביצי תנינים. על כן היא הכינה במו ידיה

עוגה כזו, שמה אותה בסל, ויצאה לחפש את המכשפה.

היא לא הייתה רגילה למסעות ארוכים וכשהתעייפה נשכבה תחת עץ תפוז ונרדמה שם.

כשהתעוררה הסל שלה היה ריק. העוגה נעלמה! ומה שגרוע יותר, היא שמעה כבר את שאגות של האריות, שהבינו כי היא מתקרבת.

"מה אעשה?" קראה "הם יטרפו אותי!" ובמקום לרוץ ולברוח היא נשענה על העץ שתחתיו ישנה קודם.

באותו רגע שמעה מישהו אומר "הם..הם". היא הביטה סביב וראתה אדם קטן היושב על העץ ואוכל תפוזים.

"הו, מלכה!" הוא אמר "אני מכיר אותך היטב ואני מבין שאת מפחדת מהאריות. וזאת מאוד בצדק, כי הם כבר טרפו אנשים רבים. ומה תוכלי לצפות מהם כאשר אין לך עוגה, כדי לתת להם?"

"אני מוכרחה להתכונן למוות" ענתה המלכה המסכנה "ורק חבל לי שעדיין לא הצלחתי לחתן את בתי."

"אהא! יש לך בת!" קרא הגמד הצהוב (כך קראו לו כי היה גמד, היה לו פרצוף צהוב וחי בעץ תפוזים)

"אני מאוד שמח לשמוע על כך. אני בדיוק עכשיו מחפש אישה בכל העולם. אני מבטיח לך שאם תבטיחי שבתך תתחתן איתי, לא יגע בך כל אריה,

נמר או דוב."
המלכה הביטה עליו והמראה שלו הפחיד אותה כמעט כמו השאגה של האריות, כך שלא הוציאה אף הגה מפיה.
"אני רואה שאת מתלבטת, גבירתי" אמר הגמד "כנראה הרעיון להטרף על ידי אריות מצא חן בעיניך."
וכשהוא דיבר המלכה ראתה את האריות שהתקרבו אליהם. לכל אחד מהם היו שני ראשים, שמנה רגליים וארבע שורות שיניים. המלכה התחילה לרעוד מפחד וקראה בקול רם "הו, אדון גמד, בלליסימה תתחתן איתך!!"
"באמת?" אמר הוא בלעג "היא אמנם די יפה, אבל אני לא בטוח שארצה להתחתן איתה. את יכולה לשמור לך אותה."
"הו, אדוני האציל" אמרה המלכה "היא יפה ביותר. באמת, אל תסרב."
"טוב" ענה "מתוך רחמנות אקח אותה. אבל אל תשכחי שהיא עכשיו שלי."
באותו הרגע נפתחה דלת בגזע של עץ התפוזים, המלכה קפצה פנימה והדלת נטרקה בדיוק בפניהם של האריות.
המלכה לא הרגישה תחילה שמהצד השני של גזע

הנסיכה בלליסימה אהבה את אמה בכל לבה וכשראתה אותה כל כך עצובה שאלה לסיבת צערה. אך המלכה, שלא רצתה לספר לה את האמת, אמרה רק ששכנים מאיימים עליה במלחמה. בלליסימה הבינה היטב שמסתירים משהו בפניה,

ושלא זאת הסיבה

למצב רוחה של המלכה. היא החליטה על כן לשאול את עצתה של פיית המדבר, כי שמעה שהיא חכמה מאוד. היא חשבה גם שתהיה זו גם הזדמנות לשמוע עצה, האם להתחתן או לאו. על כן גם היא עשתה עוגה בשביל האריות, ולילה אחת הלכה כביכול לישון מוקדם, אך במקום זאת עטפה את עצמה בצעיף לבן ויצאה לדרך לחפש את המכשפה.

העץ יש עוד דלת, אך כשזו נפתחה היא ראתה שדה קוצים, מוגדר בתעלה מלאת בוך, ואחריה בקתה קטנה, שממנה יצא הגמד הצהוב. הוא לבש נעלי עץ ומעיל צהוב, אוזניו היו ארוכות ובולטות ובסך הכול עשה רושם דוחה מאוד.

"אני מאוד שמח שתהי החותנת שלי" אמר "ראי,

הנה הבית בו תגור בתך בלליסימה איתי. עם הקוצים האלה היא תוכל להאכיל חמור, שעליו תוכל לרכב, מתי שתרצה. הגג הצנוע הזה יגן עליה בפני כל מזג האוויר; היא יכולה לשתות מים מהנחל הזה ולאכול צפרדעים, שהם שמנות מאוד כאן. וכל הזמן היא תהיה בחברתי, וכפי שאת רואה אני נחמד ונעים הליכות. אתפלא אם הצל שלה יהיה קרוב יותר אליה מאשר אני."

כשהמלכה הבינה איזה חיים עלובים מצפים לבתה, היא התעלפה.

כשהתעוררה היא שכבה במיטתה ולראשה חבשה מצנפת לילה מהודרת, כזו שעוד לא ראתה מימיה. תחילה חשבה שכל ההרפתקאות שלה, האריות והבטחתה לגמד הצהוב היו רק בחלום, אך המצנפת החדשה עם סרטים יפהפיים הזכירו לה כי הדברים התרחשו באמת. זה עשה אותה כל כך אומללה שלא יכלה יותר לאכול, לשתות או לישון.

כשהגיעה בדרך לעץ התפוזים ראתה שהוא מכוסה בפרחים יפים ובפירות. היא הניחה את הסל שלה והתישבה כדי לאכול תפוזים אחדים. אך כשרצתה שוב ללכת גילתה שהסל נעלם, ולא יכלה למצוא אותו יותר. היא נבהלה מאוד והתחילה לבכות. אך פתאום ראתה לפנייה את הגמד הצהוב.

"מה קרה לך, יפהפיה?" שאל הוא "מדוע תבכי?" "הו, מה אעשה כשהסל שלי עם העוגה נעלם ולא אוכל להגיע בביטחה למערת הפייה של המדבר." "ומה רצית ממנה, יפה שכמותך?" שאל המפלץ "כי אני ידיד שלה, ולמען האמת, אני חכם כמוה."

"המלכה, אמי" סיפרה הנסיכה "עצובה כל כך שאני מפחדת כי היא עלולה למות. ואני חוששת שזה בגללי, כי היא מאוד רוצה לחתן אותי, ולמען האמת עוד לא מצאתי אף אחד שראוי להיות בעלי. לכן רציתי להתיעץ עם הפייה."

"אל לך לדאוג, נסיכתי" ענה הגמד "אסביר לך טוב יותר מאשר הפייה. אמך המלכה הבטיחה שתנאי..."

"הבטיחה שאנשא?" זעקה הנסיכה "לא! לא יתכן. בוודאי הייתה אומרת לי זאת. מדובר בגורל שלי והיא לא יכולה לעשות זאת בלי הסכמתי. אתה בוודאי טועה."

"נסיכתי היפהפיה" קרא הגמד, כשהוא קורע לפנייה על הברכיים "אני בטוח שלא תתרגזי כשתשמעי שהיא הבטיחה לי את האושר להתחתן איתך." "אתה!" קראה בלליסימה, כשהיא נרתעת "אמי רוצה שאתחתן איתך! איך תוכל לחשוב על דבר טיפשי כזה?"

"הו! לא כל כך חשוב לי הכבוד הזה" צעק הגמד בכעס "אבל הנה מתקרבים האריות. הם יבלעו אתך בשלוש נגיסות, וכך ובכך תסתיים הגאווה שלך!" ובאמת, הנסיכה שמעה כבר את שאגות של האריות.

"מה אעשה?" היא בכתה "האם כך יגמרו הימים המאושרים שלי?"

הגמד הביט עליה והתחיל לצחוק "לפחות יהיה לך הסיפוק למות לא נשואה. נסיכה יפה כמוך צריכה להעדיף למות, במקום להיות לאישה של גמד מסכן כמוני."

"לא, אל תכעס" קראה הנסיכה "אני מעדיפה להתחתן עם כל הגמדים שבעולם, מאשר להטרף בדרך האיומה הזו."

"הביטי עלי היטב, הנסיכה, לפני שתבטיחי לי" אמר "אינני רוצה שתחליטי בחיפזון." "הו! הנה באים האריות" היא קראה "אני הסתכלתי

עליך מספיק. אני מפחדת מאוד. הציל אותי, פן אמות מהפחד."

באותו הרגע היא התעלפה, וכשהתעוררה, היא שכבה במיטתה שבחדרה. היא לא ידעה איך הגיעה לשם, אך הייתה לבושה בכותונת תחרה עם סרטים יפים מאוד, ועל האצבע ענדה טבעת עשויה שיערה אדומה, טבעת שהתאימה כל כך מדויק עד שלא ניתן היה להורידה.

כשהנסיכה ראתה כל זה ונזכרה במה שקרה לה, גם היא הרגישה עצובה מאוד. עצבותה הפתיעה את כל חצר המלוכה, ואת המלכה במיוחד. היא שאלה את בלליסימה מאות פעמים לסיבת העצבות, אך זו לא סיפרה לה כלום.

בסוף ראש הממשלה, שראה את המצב, פנה אל המלכה וביקש שתבחר בעל לבתה בהקדם האפשרי. המלכה השיבה ששום דבר לא ישמח אותה יותר, אבל בתה כנראה לא רוצה להתחתן, והיא הציעה לו ללכת אליה ולשכנע את בלליסימה. הנכון שאחרי המקרה עם הגמד הצהוב בלליסימה הייתה גאה פחות, וחשבה שהיא יכולה להתפטר מהמפלץ הקטן בכך שתתחתן עם מלך חשוב כלשהו. לכן היא ענתה בחיוב לפנייתו של ראש הממשלה, ואמרה שהיא מוכנה להתחתן עם מלך

מכרות הזהב.

היה זה מלך חשוב מאוד וגם נאה למדי והוא היה מאוהב בה כבר שנים רבות, אך לא חשב שהיא שמה לב עליו. לכן לא קשה להבין שהיה מאושר כששמע את החדשות. ואיך כעסו המלכים והנסיכים האחרים! אבל בסוף הרי בלליסימה לא יכלה להתחתן עם עשרים מלכים, וגם על אחד היה לה קשה להחליט, אחרי שמרוב גאוותה חשבה שאין איש הראוי לה.

מיד הוחל בהכנות לחתונה הגדולה ביותר שראו אי פעם באזור. מלך מכרות הזהב שלח מיד כמויות גדולות של אוצרות, עד שהים כוסה כולו בספינות, עליהן כל זה היה עמוס.

נשלחו שליחים לכל העולם ובמיוחד לצרפת, כדי לחפש דברים נדירים ויקרים לקישוט הנסיכה, למרות שהיא הייתה כל כך יפה ששום קישוט לא יכול היה לעשות אותה יפה יותר. כך, בכל אופן חשב מלך מכרות הזהב, שלא היה מאושר אלא רק כשהיה בנוכחות הנסיכה בלליסימה.

ואשר לנסיכה עצמה, ככל שיותר ראתה את המלך, כך חיבבה אותו יותר. הוא היה כל כך אדיב, נאה וחכם שבסוף כמעט והתאהבה בו. הם טיילו דרך גני הארמון והקשיבו למוסיקה ולפעמים המלך כתב

שירים לבלליסימה.

הם באמת היו מאושרים כל הימים. כל המתחרים
האחרים הלכו מיואשים לבתיהם. הם נפרדו

מהנסיכה בעצב כזה שהיא ממש ריחמה עליהם.
"הו, גבירתי" אמר מלך מכרות הזהב "למה את

מבזבזת את רחמיך על כל הנסיכים האלה."
"אני מצטערת" ענתה "שכך הרגשת. ריחמתי על
אלה שעוזבים אותי לתמיד. אתה יכול להיות שמח
לידי, אך הם עוזבים מלאי עצב ולכן אל תקנא
ברחמים שלי."

מלך מכרות הזהב נדהם מטוב הלב של הנסיכה
והוא נפל לרגליה, נשק את ידה אלף פעם וביקש
שתסלח לו.

הגיע יום והכל היה כבר מוכן לחתונה של
בלליסימה. תקעו בחצוצרות, תלו דגלים בכל רחבות
הממלכה וקישטו בפרחים את רחובות העיר. מרוב
שמחה המלכה לא ישנה כלל והיא קמה מוקדם כדי
לפקח על הכל, ולתת הוראות על בחירת שמלה
ותכשיטי הנסיכה. הכל שלבשה הנסיכה היה מלא
יהלומים, ואפילו הנעלים שלה היו מכוסים בהם
והשמלה מקטיפת כסופה הייתה רקומה כמו בקרני
השמש. קשה לחשוב כמה עלה כל זה, אך שום
דבר לא יכול היה להיות יפה יותר, מלבד, כמובן,
יופייה של הנסיכה עצמה. על ראשה היא נשאה
כתר נהדר, שיערה השתפל כמעט עד כפות רגליה
ואת גזרתה אפשר היה להבחין בקלות בין היפות
ביותר של גבירות החצר.
גם מלך מכרות הזהב היה אציל ונהדר ואפשר היה

הבטחת?"
"הו, אמי" ענתה בלליסימה בעצב "ומה הבטחת
את?"

מלך מכרות הזהב התרגז מאוד שהזקנה מונעת
ממנו את אושרו, ניגש אליה ותוך נפנוף בחרבו
אמר: "צאי מיד מכאן, ייצור עלוב שכמותך, אחרת
אהרוג אותך וכך אתפטר מהאיומים שלך."
רק אמר את המילים כשארגז העץ נפתח וממנו יצא
הגמד הצהוב, רכוב על חתול ספרדי ענקי.
"נער חצוף" הוא קרא "שלא תעז לגעת בפייה

לראות על פניו כמה מאושר היה. הוא הרעיף
מתנות על כל אחד שהתקרב אליו. סביב אולם
הנשפים הוא צווה להכין אלף חביות זהב. שקים
מלאי פנינים ומטבעות כסף ניתנו לכל אחד שרק
הושיט יד, ותהיו בטוחים שבאו רבים לעשות זאת.
היו שראו בכך גם את החלק המשעשע ביותר של
כל החגיגה.
הנסיכה והמלכה התכוננו כבר לצאת לאולם כשראו
פתאום, שלאורך המסדרון מתקרבים אליהן שני
דרקונים, מושכם אחריהם ארגז עץ ואיתם אישה
זקנה, גבוהה ומכוערת. היא לבשה שמלה מבד
שחור וחבשה כובע אדום, הכל מרופט וקרוע, והיא
נשענה בהליכתה על מקל. היא עברה סביב האולם
שלוש פעמים, כשהדרקונים הולכים אחריה, ואחר
כך נעמדה במרכז, נפנפה במקל וקראה:
"הו, מלכה! הו, נסיכה! האם תפרו הבטחה שנתתן
לידידי הגמד הצהוב? אני הפיית המדבר. לולי
הגמד הצהוב ועץ התפוזים שלו האריות שלי היו
מזמן טורפים אתכן. אצלנו, בעולם הפיות לא
מקבלים בקלות עלבון כזה! תחליטו מיד מה תעשו.
הנסיכה חייבת להתחתן עם הגמד הצהוב. ואם לאו,
אני אשרוף את המקל שלי! ואז אוי לכם!"
"הו, בתי" אמרה המלכה "מה שומעות אוזני? מה

כל זה לא הפחיד את המלך האציל. התנהגותו האמיצה עודדה את כל הצופים ואפילו הביכה את הגמד הרע. אך האומץ של המלך פג כשהוא ראה מה קורה לנסיכתו האהובה. כי פיית המדבר, רכובה על מפלצת, עם נחשים מפחידים כרוכים בצווארה, התנפלה על הנסיכה ונתנה לה מכה ברומח שלה. בלליסימה, בוכה ופצועה נפלה בזרועותיה של אמה, והמלכה נתנה אז זעקה כל כך מפחידה שגם המלך אבד את עשתונותיו. הוא רץ אל הנסיכה כדי להציל אותה או למות יחד איתה. אבל הגמד היה זריז יותר. הוא חטף את הנסיכה מזרועותיה של המלכה, ולפני שמישהו יכול היה לעצור אותו, קפץ על הגג ונעלם איתה ביחד. המלך נעלם דום למראה זה, שלא יכול היה למנוע, ומה שגרוע יותר הכל סביבו נעשה חשוך והוא הרגיש שיד נעלמת מושכת אותו. הייתה זו המכשפה, פיית המדבר, שבאה לעזור לגמד הצהוב לחטוף את הנסיכה, אבל בעצמה התאהבה במלך הצעיר ברגע שראתה אותו. היא חשבה שאם תסחוב אותו אל המערה שלה ושם תקשור אותו בשרשרת לסלע גדול, פחד המוות ישכיח לו את הנסיכה בלליסימה, והוא יהפוך לעבד שלה.

הנכבדה הזו. הריב הוא רק איתי. אני המתחרה והאויב שלך. הנסיכה הלא מהימנה הזו, שרוצה לשאת אתך, הובטחה לי! ראה האם אין היא נושאת על האצבע טבעת עשויה שער שלי. רק תנסה להוריד אותה ותראה שאני רב-כוח יותר ממך!" "ייצור עלוב!" אמר המלך "איך תעז לקרוא לעצמו מאהב של הנסיכה ולתבוע את האוצר הזה? אינך אלא גמד, גמד כל כך מכוער שקשה להביט עליך. הייתי הורג אותך מזמן בחרבי, אילו היית שווה למוות מפואר כזה." הגמד הצהוב, שדברי המלך הכעיסו אותו מאוד, תקע דורבנותיו בצדיו של החתול וזה נתן יללה איומה והתחיל להתרוצץ אנה ואנה. כולם התפזרו סביב בפחד גדול, פרט למלך, שרדף אחרי הגמד בחרב שלופה. כך הם יצאו לחצר ועמדו זה מול זה, כשכל אנשי החצר ממלאים את המרפסות כדי לראות את המתרחש. אך פתאום השמש הפכה אדומה כמו דם ונעשה חושך כזה שבקושי ניתן היה לראות. נשמע רעם אדיר וברק שנראה כאילו שורף את הכל. שני הדרקונים נעמדו בשני צדי הגמד, כמו ענקים, גבוהים כמו הרים. מפיהם ומאוזניהם פלטו אש והם נראו כמו כבשנים לוהטים.

מחוייב לאהוב רק אותה." דבריו של המלך הטעו את הפייה והיא אמרה: "האם אמנם אתה מתכוון לכך?" "בוודאי" ענה הוא "איך אוכל לרמות אותך? זה הרי עדיף להיות אהוב על פייה מאשר על נסיכה רגילה."

הדברים החמיאו מאוד לפיית המדבר והיא החליטה להעביר את הנסיך למקום נעים יותר. היא העלתה אותו לכרכרה שלה ובמקום העטלפים, שהסיעו אותה כרגיל, רתמה אליה זוג ברבורים. כשהם עפו כך המלך ראה פתאום את הנסיכה. היא הייתה כלואה בטירה עשויה פלדה מלוטשת, שקירותיה החזירו את קרני השמש בעוצמה כו רבה שלא ניתן היה כלל להתקרב אליהם. בלליסימה ישבה בחורשה ליד נחל קטן, בוכה מרות. אך כשהם עברו מעליה היא הרימה את ראשה וראתה את המלך ואת הפייה. הפייה ידעה לעשות את עצמה יפה לא רק בעיני המלך, כך שגם הנסיכה חשבה שזו הפייה היפה ביותר שראתה אי-פעם. "מה!" קראה הנסיכה "לא מספיק שאני כלואה כאן בטירה המבודדת הזו, שהגמד הצהוב הביא אותי אליה. אני רואה עכשיו שמלך מכרות הזהב הפסיק לאהוב אותי ברגע שנעלמתי מעיניו! מי יכולה להיות

ברגע שהם הגיע למערה היא החזירה לו את כושר הראיה אך שמרה אותו עדיין קשור. עכשיו היא הופיעה בפניו כפייה צעירה ויפה שבאה למערה במקרה לגמרי. "הו, נסיכי" היא קראה "זה אתה? איזה מזל ביש הביא אותך למקום הקודר הזה?" "פייתי היפה, מי שהביא אותי הנה שלל קודם את ראיתי, אך לפי הקול הבנתי שזו פיית המדבר, אך מדוע היא עשתה זאת, אינני יודע." "הו!" קראה הפייה היפה המדומה "אם נפלת בידיי, היא לא תעזוב אתך אלא אחרי שתעשה אתך נכה. היא עשתה זאת כבר לנסיכים ומלכים רבים, וכך תעשה גם לך." אך כאשר היא דיברה כך, המלך ראה פתאום את רגליה, שדמו לכרעי ציפור, והבין שזו פיית המדבר. ואמנם רגליה היו הדבר היחיד אותו היא לא יכלה לשנות, גם אם פניה יכלה להפוך ליפים ועדינים ביותר.

הוא לא גילה שהבין מי עומד לפניו, ואמר לה: "אין לי כלום נגד פיית המדבר, אך קשה לי לראות איך היא מגינה על הגמד הצהוב וכולאת אותי כמו פושע. זה נכון שאני אוהב את הנסיכה, אבל אילו הפייה הייתה משחררת אותי מהכבלים הייתי

המתחרה הזו שלי, שהיא יפה יותר ממני?"
המלך, ששמע זאת הצטער מאוד שכך הוא נראה
בעיניה של אהובתו, אך הוא ידע שלפיית המדבר
כוחות אדירים ושרק בעורמה וסבלנות יוכל
להשתחרר ממנה.
פיית המדבר רצתה מאוד לראות כיצד מגיב המלך
לדבריה של הנסיכה, אך הוא אמר לה:
"אני מודה שהייתה לי חיבה חולפת לנסיכה
האומללה הזו, לפני שהתמזל לי לפוגש אותך. אבל
כעת הייתי מעדיף למות מאשר להפרד ממך."
"הו, נסיכי" אמרה הפייה "האם אוכל להאמין לך?"
"הזמן יוכיח, גבירתי" ענה "אך אם תרצי להראות
שאת מחבבת אותי, אל תסרבי לבקשתי, ועזרי
לבלליסימה."
"התדע מה אתה מבקש?" אמרה הפייה בחשדנות
"תרצה שאשתמש בכוחות הכישוף שלי נגד הגמד
הצהוב, הידיד הטוב שלי, ושאקח ממנו את הנסיכה
הגאה, שאינה אלא המתחרה שלי?"
המלך לא ענה, כי לא ידע באמת איך להגיב. אך
אחרי זמן מה הם הגיעו לאחו רחב ידיים, ובו
פרחים רבים, נהר עמוק ונחלים קטנים תחת עצים
מצילים. ארמון נהדר עמד שם, בעל קירות מאבן
ברקת שקופה. הברבורים הניחו את הכרכרה על

משטח מרוצף ביהלומים. אלפי דמויות יפיפות באו
לקבל אותם בשירה מקסימה.
פיית המדבר הובילה את המלך לחדר מפואר
והשאירה אותו לבדו, כדי שלא ירגיש את עצמו
כלוא, אך הוא היה בטוח שהיא עדיין משגיחה עליו
ממקום מסתור כלשהו. לכן הוא ניגש למראה
שבחדר ואמר: "אני רואה בך יועצת נאמנה. אמרי
כיצד אוכל למצוא חן בעיניה של פיית המדבר
הנהדרת, כי אני לא חושב על כל דבר אחר מלבד
איך להתחבב עליה.
הוא מיד התחיל לתלתל את שערותיו, וכשראה על
השולחן מעיל יפה יותר מזה שלו, לבש אותו. הפייה
שמחה מאוד וממש האמינה למעשיו.
"אני רואה שאתה משתדל למצוא חן בעיני" אמרה
"ובאמת אתה מצליח יפה בכך. אתה רואה שאין
הדבר קשה עם אתה באמת מחבב אותי."
המלך המשיך להחמיא לפייה, דיבר אליה בחיבה
יתירה ואחרי זמן מה היא אפילו הסכימה שיטייל
לבדו בחוף הים. היא לא פחדה שיברח, כי בכוח
כישופיה גרמה לים לסעור כך שאפילו הספן האמיץ
ביותר לא מעז היה להפליג מהחוף.
המלך ישב על החוף וחשב על מצבו האיום, ותוך
כדי כך התחיל לכתוב שירים בחול במקלו. בשיריו

תיאר את מצבו הביש ואת געגועיו לחופש ולאהובתו האמיתית, והתפלל שרוחות הים יבואו לעזרתו. תוך כדי כך שמע פתאום קול בוקע מהים. הוא הביט בגלים שהתרוממו כל פעם גבוה יותר ופתאום ראה על הגל נערה שוחה בכוונו. שערותיה היה פזורות סביבה, ביד אחת החזיקה מראה ובשניה מסרק, אך במקום רגליים היה לה זנב כמו זה של דג.

המלך השתומם מאוד למראה ולא הבין מאין הופיעה, אך כשהיא הגיעה לקרבתו אמרה: "אני יודעת כמה צער נגרם לך כאשר אבדת את הנסיכה אהובתך, וידוע לי שמחזיקים אותך כלוא כאן, אסיר

של פיית המדבר. אם תרצה אשמח לעזור לך לברוח מהמקום האומלל הזה, כי אחרת תשאר כלוא פה שלוש שנה או יותר." המלך לא ידע מה לענות להצעה זו. הוא אמנם רצה מאוד לברוח, אך חשש שזו עלולה להיות עוד תחבולה של פיית המדבר האכזרית. אבל בתולת-הים שקראה את מחשבותיו הוסיפה: "אתה יכול לבטוח בי. אינני מנסה להטעות אתך. אני כועסת מאוד על פיית המדבר ועל הגמד הצהוב ולא ארצה לסייע להם. אני רואה לעתים קרובות את הנסיכה בלליסימה ואני מרחמת עליה מאוד. תוכל לבטוח בי, ואעזור לך לברוח." "אני מאמין לך לגמרי" קרא המלך "ואעשה כל מה שתגידי; אך אם ראית את הנסיכה שלי, אנא ספרי מה שלומה ומה קורה לה." "אין לנו זמן לדיבורים" ענתה היא "בוא איתי ואביא אתך לטירת הפלדה, וכאן, על החוף נשאיר דמות סרק, כך שאפילו הפייה לא תרגיש בבריחתך." היא אספה חבילת אצות ים, נשפה עליהן שלוש פעמים ואמרה: "אצות ים ידידותיות, תשארו כאן על החוף, עד שפיית המדבר תבוא לקחת אתכם." המלך הביט עליהם בהשתוממות, כי האצות קיבלו מיד את צורתו.

"איזה אסון! מה לעשות כדי להוכיח לה שזה לא נכון?"

"אתה יודע הכי טוב" ענתה בתולת-הים בחיוך
"כששני אנשים אוהבים, הם אינם זקוקים לעצות של אחרים."

תוך כדי כך הם התקרבו לטירת הפלדה. מצד הים הטירה לא הייתה מוגנת על ידי הקירות הבוערים. "אני יודעת כי הנסיכה יושבת עכשיו בחורשה, שם איפה שראית אותה קודם. אבל כדי להגיע אליה עליך להתמודד עם אויבים רבים. לכן אתן לך את החרב הזו. איתה תוכל להתגבר על כל הסכנות וקשיים. אבל תזכור- אסור שהיא תפול מידיך. שלום עכשיו. אני אמתין כאן, ליד הסלע, ואסייע לך אם תזדקק לעזרתי. אני עוזרת לך כי המלכה, אמא של הנסיכה בלליסימה, היא ידידתי טובה, ובשבילה אני עושה זאת."

באמרה זאת נתנה למלך חרב עשויה יהלום טהור, זוהרת יותר מאשר השמש. המלך לא מצא מילים כדי להודות לה, אך הבטיח שהוא מלא הערכה למה שהיא עושה למענו.

עכשיו על סיפורנו לחזור לפיית המדבר. כשהיא ראתה שהמלך לא חוזר רצה למצוא אותו, ויצאה לחוף, כשבעקבותיה מאה נשים עמוסות מתנות

הן אפילו היו לבושות במעיל הדומה לזה שלו, והיו מונחות שם, חיוורות ושקטות, כאילו שגלי הים פלטו את המלך ללא רוח חיים אל החוף. בתולת-הים תפסה את המלך ושחתה איתו בגלים. "עכשיו" אמרה "אוכל לספר לך על הנסיכה. אמנם פיית המדבר נתנה לה מכה חזקה, והגמד הצליח לעלות אותה על החתול הספרדי האיום שלו, אך היא התעלפה מיד מכאב ומפחד, והתעוררה רק בתוך טירה הפלדה המפחידה. כאן התקבלה על ידי קבוצה של נערות יפהפיות, שהובאו לשם על ידי הגמד הצהוב, והן שירתו אותה, השכיבו אותה על מיטה מכוסה בד זהב ורקומה בפנינים."

"הו" אמר מלך מכרות הזהב "אם בלליסימה תשכח אותי, ותסכים לשאת אותו, לבי ישבר."

"אינך צריך לפחד" ענתה בתולת-הים "הנסיכה חושבת רק עליך, ולא מוכנה אפילו להביט על הגמד האיום."

"אנא המשיכי בסיפוריך" אמר המלך.
"אין כבר מה להוסיף" אמרה היא "בלליסימה ישבה בחורשה, כשעברת, וראתה אתך עם פיית המדבר שהייתה מחופשת כל כך טוב, עד שהנסיכה חשבה כי התאהבת בה."
"היא מאמינה שאני אוהב את הפייה!" זעק המלך

המלך לא הספיק להתקדם הרבה כשפגש בשישה דרקונים שקשקשיהם היו קשים מכל פלדה. אך למרות שהם היו מפחידים ביותר הוא הצליח לפורר אותם לחתיכות קטנות. עכשיו כשכבר חשב שעבר

את כל הקשיים בדרך לנסיכה, פגש דבר שלא ידע איך להתגבר עליו. כי לקראתו יצאו עשרים וארבע נימפות, יפות וחנניות, שהחזיקו בידיהן זרי פרחים,

עבור המלך. אחדות סחבו סלים מלאים יהלומים, אחרות הלכו עם קערות מלאות שנהב, פנינים וענבר, עוד אחרות העמיסו על ראשיהן צרורות בדים יקרים והיתר הלכו עם פרחים ופרי ואפילו עם ציפורים מפוחלצות. אך איז הפתעה חיכתה לפיית המדבר, כשבחוף מצאה רק דמות של המלך עשויה אצות ים. היא נפלה על החול בבכי איום, וקראה לאחת-עשרה אחיותיה, פייות אף הן, כדי תבאונה לעזרה. אך חוכמתה של בתולת-הים הייתה גדולה משלהן, והדבר היחידי שיכלו לעשות הוא לעזור לפיית המדבר לבנות פסל מפואר של המלך מעל המקום בו חשבו שהוא מת.

בו בזמן שהן אספו אבנים טובות, שיש, ישפה, אכטיס, בהט, זהב וכסף לפסל, כדי להנציח את זכרו של המלך, הוא הודה לבת-הים על עזרתה וביקש שעוד תעזור לו בעתיד. וכשהיא הבטיחה זאת הוא יצא לכוון טירת הפלדה. הוא הלך מהר, הביט סביב, וחשב רק איך למצוא את בלליסימה אהובתו. לא הגיע רחוק כשלקראתו יצאו ארבעה ספינקסים איומים, שהיו בוודאי קורעים אותו לגזרים טופרים החדים שלהם, לולי חרב היהלום של בת-הים. כי הספיק רק להניף אותו לעיניהם, וכבר הם נפלו חסרי אונים לרגליו.

הסתפקה בקירתי אל סלע, העיפה אותי בכרכרתה לקצה שני של העולם, ושם הייתי נשאר כלוא, לולי בת-הים שהביאה אותי הנה, כדי להציל אותך מידי הנבל. אל תסרבי לעזרתו של המאהב הגדול שלך." הוא נפל לרגליה, אך באותו הרגע עזב מידיו את חרבו והגמד הצהוב, שהסתתר אחרי ראש חסה, קפץ ותפס את החרב. הנסיכה נתנה צעקה איומה כשראתה את הגמד, אך המפלץ רק הפליט כמה מילות קסם ושני ענקים הופיעו וקשרו את המלך בשרשראות פלדה. "עכשיו" אמר הגמד "גורל המתחרה שלי בידיי, אבל אחוס על חייו אם הנסיכה תסכים לשאת אותי לבעלה. "עדיף שאמות אלף פעמים" קרא המלך. "הו!" קראה הנסיכה "האם עליך למות? מה יכול להיות גרוע יותר?" "זה שתתחתני עם המפלץ הזה" ענה המלך. "אז לפחות הבה נמות שנינו יחד" אמרה היא. "תתני לי את הסיפוק למות למענך, הנסיכה" ענה הוא. "לא! לא!" קראה היא ובפנותה אל הגמד אמרה "שיהיה כרצונך." "נסיכה אכזרית! קרא המלך "האם תרצי לעשות את

וחסמו את דרכו. "לאן אתה הולך, הנסיך" אמרו, תפקידנו לשמור על הארמון הזה ואם ניתן לך לעבור יקרו לך, וגם לנו אסונות גדולים. אנא, אל תלך הלאה. האם תהרוג עשרים וארבע נערות, שלא גרמו לך כל רע?" המלך לא ידע כיצד לנהוג. היה זה נגד כל חינוכו לעשות דבר שגברת כלשהי ביקשה לא לעשותו, אך כשהסס אמר קול באוזנו: "הלום, הלום ואל תחוס, או תאבד את הנסיכה לתמיד." בשומעו זאת, ובלי לענות לנימפות, הוא התנפל עליהן, קרע את זרי הפרחים ופיזר אותם לכל הרוחות. ואז, כבר ללא הפרעות נוספות, התקדם אל המקום בו ישבה הנסיכה. היא נראתה חיוורת ועייפה כשהגיע אליה, והוא מוכן היה כבר לפול לרגליה, אך היא נרתעה ממנו כאילו היה הוא הגמד הצהוב. "הו, נסיכה" הוא קרא "אל תכעסי עלי. תני לי להסביר לך מה קרה. לא יכולתי לעשות כלום, למרות כל רצוני הטוב. "הה!" קראה בלליסימה "האם לא ראיתך עף מעלי עם הנערה היפה ביותר שניתן לתאר? זה היה נגד רצונך?" "אכן כך, הנסיכה" ענה "פיית המדבר, שלא

חיי אומללים על ידי כך שתתחתני איתו לפני עיניי?"
"אל תדאג" אמר הגמד הצהוב "אתה המתחרה ואני
מפחד ממך. לכן לא אתן לך לראות את חתונתנו"
ולמרות כל קריאות ובכי של הנסיכה תקע את חרב
היהלום בלבו של המלך.

כשהנסיכה ראתה את אהובה מת, לא יכלה יותר
לחיות בלעדיו. לבה נקרע והיא נפלה לידו ומתה.
כך הסתיימו החיים של המאהבים חסרי המזל.
אפילו בת-הים לא יכלה לעזור להם, כי כוח חרב
היהלום אבד כהוא ננעץ בחזה של המלך.
הגמד הרע העדיף שהנסיכה תמות מאשר תתחתן
עם מלך מכרות הזהב. ופיית המדבר, כששמעה על
מסעות המלך, הרסה את המצבה הנפלאה
שהקימה במקום בו מצאה את גופתו המדומה. היא
כעסה עליו עכשיו יותר מאשר אהבה אותו קודם.
בת-הים הצטערה מאוד על מותם של הנאהבים
והפכה את גופותיהם לשני עצי דקל, שעומדים
תמיד זה ליד זה, לוחשים על האהבה הנצחית
שלהם ומלטפים זה את זה בענפיהם.